

— Така ли? — казалъ слѣпиятъ, а кой те донесе до тукъ, твоитѣ очи, или моитѣ крака?

Безногия отвърналъ:

— Твоитѣ крака не би дошли до тукъ безъ моитѣ очи!

И като се спустналъ по гърба на слѣпеца, оставилъ го самъ.

Слѣпиятъ постоялъ въ нерѣшителностъ на едно мѣсто и викналъ:

— Тукъ ли си, приятелю?

Безногия мълчалъ.

Слѣпия помислилъ, помислилъ и пакъ викналъ:

— Слушай, ти имашъ право, лъвската кожа е твоя! Азъ, какво ще правя повече тукъ, ще тръгна кждѣто ме води моето нещастие! Прощавай, приятелю!

И слѣпиятъ тръгналъ бързо.

Тогава безногиятъ разбралъ, че ще загине тукъ, че не ще може да иде на никждѣ и завикалъ:

— Стой, братко, стой! Ти право казваше. Лъвската кожа е твоя!

Слѣдъ това тѣ одрали лъва, взели кожата му и безногия, като се качилъ на слѣпия, тръгнали да търсятъ спасителенъ кжтъ.

